

Zdaj stopi mladi mravljinčev sin k očetu in pravi: „Oče, lepo vas prosim, ne hodite od doma; ali ne veste, da je okoli Ljubljane dosti žab — naših starih sovražnic. Če jim v pest pridete, gorje vam, oče; na meh vas bojo oderle, vam kožo slekle in poleg mlake obesile! To bi bila sramota, da ne koj take! Oče, ne hodite mi, lepo vas prosim!“

Očeta mravljinca pa nobena prošnja nazaj ne derži; vzamejo staro bisago, katero so še njih predcedi nosili, in ta so bisago podedovali od predcedi, in še ta niso bisage kupili, ampak njih oče. Toraj je bila bisaga stara kakor zemlja, in to obesijo čez rame. Potem vzamejo dolgo palico v kotu, katero so bili njih predcedi eden pod Roženpohom odrezali, ko so se šli sprehajati, in tako napravljeni za odhod hočejo oče mravljinca iti. „Čakaj, počakaj, starec, — zaklepetajo stara mravlja — ali boš teš šel, boš še kosil. To ti pa povem, da ne zapravljaj preveč potoma. V Ljubljani mi ne hodi v „Zlato luknjo“ ali na „Fertico“, zastopiš starec?! Zadnjič si prišel domú suh kot poper. Pozdravi mi pa staro teto v Kurji vasi; že veš, saj si bil že večkrat tam; pa ogibaj se mlake, da te žabe ne zalezejo.“

Tako uči mravlja mravljinca in mu naloži v bisago hrane. Potem spremita mravlja in mladi mravljinca očeta 5 stopajev dalje, in skoraj se ne moreta ločiti; tako jih je serce bolelo. Mravlja še enkrat zavpije: „Da veš, da mi teto v Kurji vasi pozdraviš“, in si solze briše. Mladi mravljinca pa spremita očeta še kakih 10 stopajev, ker je bil dober na nogah. Pri ločitvi mu mravljinca rekó: „Sin, to ti rečem, bogaj mater, kar te bojo učili; poslušaj jih; gotovo bo prav?“ Sin obljubi s solznimi očmi, in se verne proti domu, oče pa naprej od doma.

Naš mravljinca potuje po cesti in gledajo široki svet. Tako zatelebani pa zadenejo ob velik kamen, ki je na cesti ležal in se kervavo pobijejo. O kako je kri tekla! Vsi kervavi in prašni so bili, in sram jih je, da so tako otepeni, toraj skočijo v bližnjo vodico, ki je poleg ceste tekla, imenuje se „cestni graben“ ter se kopajo. Pa voda je globoka, oče mravljinca ne znajo plavati, in že gergrajo. K sreči prileti njih stara prijateljica muha; ta vidši nevarnost očeta mravljinca, se zažene serčno v vodo, in jih privleče na pol mertve iz vode, in jih položi na cesto za odnašavnik, da bi se posušili in si počili.

Drugi dan so že zopet kerle, da malo takih. Moško koračijo dalje proti beli Ljubljani, in pravijo, da bojo šli v teater na galerijo. V take misli zatopljeni prikoračijo do neke gostivnice, in koj notri zavozijo. Tako so dajali za vino, da je bilo kaj! Vsakemu so napili. Godcov še pogrešajo, toraj prideta pes in mačka, se vsedeta za mizo, in tako po taktih godeta in cvilita, da se očetu mravljinca pete zaverté in z muho gospodinjo plesati začnejo. Tako so ceptali in ob tla bili, da se vse trese, in glaži na mizi rožljajo. Ples in godba privabi vso žival hišno. Miši in podgane se v kolobaru verté, petelin in kokoš se sučeta sred hiše, in še celó stara dima krava pri vratih gleda in muka. Ko odplešejo, si napivajo, da je veselje. Oče mravljinca vsi pijani se na klop za mizo zavalé in zaspé.

Drugo jutro potujejo dalje, in ker do večera do nobene hiše ne pridejo, morajo zunaj ostati in na mokrih tleh prenočiti. Da bi bili pa bolj brez skerbi, zlezejo na bližnje drevo, pa kako se vstrašijo, ko par korakov strani mlako polno žab zagledajo. Skoraj da jih ni mertud polomil. No, si mislijo, zdaj sem pa preč, zdaj sem pa preč. Joj, joj, joj! Oh, zakaj nisem domá ostal? Zdaj pa že vidim, da bo res, kar mi je sin pravil rekši, da me bojo žabe, ako me zasačijo, na meh oderle in kožo na bregu mlake obesile. Oj to me bo bolelo! Tako žalujejo mravljinca, in sladko zaspé. Drugo jutro zarano vstanejo, grejo z drevesa in potujejo naprej.

Kar jih sreča, o groza! žaba, ki je na straži stala. Žaba sovražnika zagleda jame na vso moč kričati. Oče mravljinca ji pa s svojo palico eno tako primažejo, da se

stegne. „Saperbolt, zdaj pa imaš, kvaka! Kaj misliš, da sem za nič?“ Žabe na krik sestrice berž iz vode ven poskačejo in gledajo, kaj da je to. Stara krola berž armado zbere; zakaj ona je bila prva vojakinja in je zavoljo mnogih zaslug tako dalje prišla, stopi na čelo svoje armade in pelje kvakavke proti stražam. Mravljinca se strese, ko armado na skokih zagleda in skoraj omedli. Pa se berž pomisli in pravi: „Korajža veljá! Tri sto medvedov, da se vas ne bojim. S to palico vam bom v mlako pokazal“. In maha z njo po mraku. Krola se posvetuje z armado in pravi: „Ali ga hočemo?“ — „Le ga, le ga, le ga, le ga“, kriči razdražena armada in plane na mravljinca. Mravljinca maha in tolče, da je kaj. Marsiktera hrabra žabica se ubita stegne, zakaj naš mravljinca je bil kampelj. Ker je bilo pa sovražnika le preveč, ga premagajo, in naš mravljinca ves razmesarjen komaj peté odnese. Brez palice prileti na pol mertev v Ljubljano in pade pod prag neke hiše. Tu leži tri dni in tri noči, in nihče ga ne vidi. Četrti dan ga zagledate dve muhi, se ga usmilite, ga zadenete na rame in ga nesete v bolnišnico. Zdravniki komarji pregledajo rane, pa so smertne, ne upajo si ga ozdraviti. Oče mravljinca čez 3 dni sklenejo in zdihnejo svojo mravljinčjo dušo. Na pare so jih djali, in znanci iz Šiške, ki so to žalostno novico koj zvedili, pridejo in žalujejo. Domá še niso nič vedili, ker je bilo predelec. Tri dni popevajo godci mertvaške pesmi in četrti dan jih zagrebejo za Pavlihovim podom. Oj kako so znanci žalovali in jokali; ni jih bilo moč potolažiti. Postavili so potem na to mesto znamenje iz čisto zatega zlata in srebernega srebra. Kerti, da bi nihče ne mogel spomenika vkrasti, izrijejo okoli in okoli zemljo, da je izrita zemlja malo manja kot Golovec. In tako se razidejo pogrebci vsak na svoj dom, in so pustili očeta mravljinca z besedami: „Hladna mu zemljica!“ —

Ako mi bojo „Novice“ dovolile še kaj prostora, pa še od vojske, ki se je potem med mravljinca in žabami začela, in od aliirtov obojih. (Prav rade. Vred.)

Predpustna.

Oj! lani je zbegal
Vse vojskino hrup,
Okoli razlegal
Se jok in obup.

Ločitve so bile
Namesto porok,
Dekleta zgubile
So ljubljence z rok.

Marskteri je puško
Na ramo uzel,
Junak šel na vojsko,
Smert belo objel.

No! letos imamo
Spet ljubljani mir;
Kdor ima že zbrano,
Napravi naj pir!

Al dobro premisli
Jo vendar popred,
Ne bodo da kisli
Obrazi posled.

Domači pregovor
Glasí se tako:
„Najzvestejši malar
Je lastno oko“.

Zatorej izvoli,
Kar tebi je všeč;
Ne tekne nikoli
Prisiljena reč.

Človeka lastnosti
V zakonu cvetó,
Vse prejšnje skrivnosti
Na svetlo gredó.

Nektera, bi rekel,
Najboljši je stvar, —
Pa revež opekél
Bo se za vsigdar.

Je termaste glave,
Nje jezik pa strup,
Nasnuje grenjave
Le možu nakljub.

Skor vse se na sveti
Predelati dá,
Le termo zatreti,
Pri ti nič ne zdá.

Nedolžna beseda
Je taki že konj,
Ko iskro iz leda
Bi kresal zastonj.

Gorje! kdor zadene
Na takošno kost,
Ki, kamor se krene,
Mu kratí prostost.

Kjer žena kraljuje,
Mož hlače zgubi,
Pod krevso zdihuje,
Kot babjek sloví.

Zato ne pustite
Si vzeti pravíc,
Možaki spolnite
Svoj lastni poklic!

Tako tud' ženice!
In vse bo šlo prav,
Iz božje desnice
Rosil blagoslov!

V. Kurnik.